

“ESQUIZOFRÈNIA PURA”

Introducció:

Les següents paraules narren i descriuen l'esdevenir d'una ment malalta, una ment sofisticada amb pensaments creïbles en un món ple d'arguments que construeixen una realitat, una realitat anòmala i profundament fonamentada en un nou coneixement irreal que s'apodera i t'acompanya en el dia a dia, et condueix, et situa, en un món imaginari, on apareixen al·lucinacions visuals, auditives, olfactòries, nous estímuls que t'acompanyen i alteren el tarannà tranquil fins a dur-te al nerviosisme i a noves creences que guanyen pes, i formen, forgen, un nou àmbit, un entorn meravellós, increïble, ric, sense límits del desconegut.

Després d'aquestes paraules introductòries, exposo sucoses vivències, creences, que neixen d'uns pares que han fecundat: el pare es diu *deliri* i la mare *místic - religiosa*.

Havent dit això dono pas a la narració - descripció d'aventures basades en la meva pròpia experiència.

¡Endavant! ¡Passi-ho bé!

Relat:

Em vaig posar a dormir ple d'il·lusió, ja que havia descobert que tombat al llit, de costat, recolzat sobre el costat dret del cos i el cap, podia refugiar-me i apropar-me a Déu tot poderós i omniscient qui m'alimentaria l'ànima i l'esperit.

Jo gaudia.

Un cop cansat d'aquella posició, canviava l'esquelet cap el costat esquerra, amb energia i ànims perquè m'alegrava pensar que en aquella

posició em valdria per estar més proper al coneixement, la raó, el pensament.

Jo gaudia.

L'espècie a la que jo pertanyo, exigent, inconformista, "*culo de mal asiento*", em va portar a regirar-me, aquesta vegada el cap col·locat on estaven els peus, i d'aquesta manera els peus situats on descansa el cap, damunt el coixí, afavorint així el retorn venós de la sang fins al cor.

Bé, aquesta posició inversa, em posava en contacte amb el món dels somnis; tant del costat dret com l'esquerra.

"Una posició, una font d'imaginació".

D'aquesta manera cap aquí o cap allà m'atrapava el son i gaudia fins l'endemà.

Llàstima que aquest pensament, aquesta manera de viure agradable i valuosa, va durar només uns dies, uns dies fins que vaig ser crític desfent totes les teories, on les posicions en el llit i la relació amb la consciència ja no existia.

Per més que busqués i insistís reiteradament cap aquí o cap allà, la font d'inspiració em defallia, havia marxat, ja no hi era.

Vivia inquiet, trasbalsat, nerviós; estat que em va conduir a un deliri i una al·lucinació auditiva. És el següent: vaig escoltar el veí a través de les parets que deia "*estoy hablando con Dios gracias a éste*".

Aquell matí em va provocar un somriure, un somriure de gràcia i d'alerta, ja que no era plausible que estigués en contacte amb Déu. Al mateix temps vaig pensar que la influència de Déu arribava també al veí.

La pilota es feia més grossa.

Així doncs s'obrí la possibilitat del doble pensament:

1. Hi havia un camí per fer seguint la il·luminació; Déu era el guia, les meves passes, les meves accions, mestre de les meves creences.

2. Hi havia un altre camí per recórrer, camí deteriorat perquè gairebé no hi passava, i al seguir-lo em feia adonar que Déu em deixava de costat i apareixia la solitud, inquietud, llibertat, por, expectació, nerviosisme, raonament, conduint a dubtar de la seva existència, fins a determinar en aquells moments que Déu no existia.

Tot i concloure que no, que estava sol, tenia un gran *handicap*, un gran repte: vivia un deliri místic - religiós continu i a diari, amb al·lucinacions visuals, auditives i olfactòries.

Tot estava lligat per a patir un trastorn, un trastorn mental que deformava la realitat construint-ne una de nova de manera molt ràpida i paral·lela, amb unes altres creences, unes altres emocions, unes altres conductes, unes altres reaccions amb varietat d'estímuls, varietat de respostes...

Vivia una gran pugna, una lluita, liderada per la raó adquirida amb l'experiència durant 30 anys, contra la forta tendència a viure realitats amb altres nous significats.

10:15pm. 31 - 01 - 2012